

maal, om der dog maatte ikke kunde være Noget at ændre med Hensyn til Konfirmationen og Forberedelsen til den, ſaa ſvaver jeg dertil: Det er et ganſke andet Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, ſom maa ſættes i Bevægelse indenfor Folkekirken ſelv; det er et Spørgsmaal, ſom maa overveies og drøftes der, men ikke trænges frem udefra. Det er meget muligt, vil jeg udtale, at der kan være Noget der at ændre. Der kan for Exempel oplafteſt det Spørgsmaal, om den Alder, hvori Konfirmationen nu i Almindelighed foregaar, er en ſaadan, at de, der konfirmeres, tænke paa Handlingens Alvor og Betydning og ikke paa andre Ting. Svaret vil viſtnok meget hyppig blive, at det er andre Spørgsmaal, der ſpille en meget fremtrædende Rolle ved denne Leilighed, ſom ligge helt udenfor det, der egentlig vedrører Konfirmationen. Spørgsmaal af lignende Natur kunne viſtnok oplafteſt, det erkjende viſt Alle; men jeg gjentager det, ſkulde ſaadanne Spørgsmaal ſættes i Bevægelse, bør de ſættes i Bevægelse og overveies indenfor Folkekirken egne Grændſer, og Stødet dertil bør ikke komme udefra. Jeg kan derfor ikke ſe, at der kan være noget Andet at ſvare i Anledning af den her foreliggende Sag, end hvad der er ſvaret tidligere, idet der jo er givet Nøgſdagen Meddelelſer og Svar i Anledning af den tidligere Henſtilling. Der er ligeledes af et æret Medlem (Lang) inddraget andre Spørgsmaal derunder, for Exempel om Luthers lille Katekiſmus og dens Brug; men det er jo Noget, ſom ikke vedrører denne Sag. Det ſamme ærede Medlem har erindret om, at der har været Perioder i Folkekirken, hvor der var meget ringe Liv, og hvor man maatte ſætte gode Mænd med lange Kjeppes til at banke Folk i Hovedet, for at de ikke ſkulde ſove under Prædikenen „for dem aarvaagne til Andagt at holde“, ſom jeg tror det hedder; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det jo kun har været i en enkelt Kirke, at noget ſaadant er blevet anordnet; ſom almindelig Sti i Folkekirken har det ganſke viſt aldrig været befalet, og det vilde jo ogsaa ſe høiſt beſynderligt ud, om man Landet rundt ſkulde ſaae anfat Folk med lange Kjeppes i Hænderne til at paſſe paa, at Folk ikke ſov under Prædikenen. Der har været Perioder i Folkekirken med meget ringe Liv, men at der har været ſaa ringe Liv, at det ſkulde have været forførendt ſom almindelig Forholdsregel, tror jeg ikke, og i ethvert Tilfælde tror jeg, at vi Alle maa erkende, at det vilde have været en ſørgelig Falliterklæring, om noget ſaadant ſkulde have været nødvendigt.

Krigsministeren (Kauffmann): Med Hensyn til Udvalgets Indſtilling under Nr. 13 angaaende et Andragende fra Enken efter Søren Senſen om en Underſtøttelse til hendes Søn eller alt Fald om fri Proceſ i en Sag angaaende

en ham formentlig tilkommende Underſtøttelse ved Invalideforſørgelſe, ſkal jeg blot bemærke, at denne Sag allerede for længere Tid ſiden er bleven grundig underſøgt. Der oplyſtes, at den i Lov af 9de April 1851 § 9 opſtillede Berettigelse til Invalideforſørgelſe ikke var anvendelig i dette Tilfælde. Vedkommende havde nemlig Anlæg til Sindsſygdom fra Barndommen af. Dette er oplyſt ved Breve fra hans Hjemſtaavn af hans Broder, af Præſten og Skolelæreren. Da han indſaldtes til Tjenesten, viſte han ſig ſtrag meget modvillig og meget indisciplineret; han var uordentlig og urenlig. For diſe fiſte Forſeelfer blev han fiſt gjentagne Gange ſtraffet; senere blev han ſtraffet for ſit indisciplinære Forhold. Straffene for Indisciplin ere naturligviſt ſtrængere, og for gjentagne Forſeelfer tiltage de i Streng-
hed. Efter de ſtrønge Straffe viſte han imidlertid betydelig Bedring, men denne Bedring holdt ſig deſværre kun i en Maanedstid eller noget længere, ſaa ſaldt han atter tilbage til ſine gamle Lyder. Af Broderen, Præſten og Skolelæreren er det oplyſt, at han allerede i ſin Ungdom altid var modvillig, trodſig og hveſken til at ſaae til at lyſtre eller til at arbejde. Det kan nu gjere være, at dette Anlæg til Sindsſygdom er kommet hurtigere til Udvikling under hans Tjenſte, fordi det ſtrønge Lydighedsforhold, hvorunder han blev ſtillet, naturligviſt maatte være ham meget ſtærkere imod, end det ſvage Lydighedsforhold, hvori han ſtod tidligere. Han blev lidt efter lidt ſaa indisciplineret, at han lige overfor ſine Forefatte og Kammerater undertiden teede ſig ſom Raſende. Da fiſt fik man nogen Miſtanke om, at det muligviſt var Sindsſygdom, han led af, og han blev derfor indlagt paa et Hoſpital til Obſervation. Her kom man til den Erkjendelſe, at det var Sindsſygdom, og han blev ſom Følge heraf kaſteret og indlagt paa Biſtrup Hoſpital. Rjøbenhavns Overpræſident førte dernæſt en Korreſpondance om ham med Finanzministeriet og Krigsministeriet, for at ſaae udirvirket fri Proceſ for ham og tvinge Invalideforſørgelſen til at give ham en Underſtøttelse. Det tilfødes; men der findes ingen Dplyſninger om, hvorledes Reſultatet blev, om han enten af Domſtolene blev kjendt uberrettiget dertil, eller om Overpræſidenten maatte lod Sagen falde, eſterat han havde erholdt alle Dplyſningerne fra hans Fortid. Jeg kan naturligviſt ikke udtale mig til Gunſt for at underſtøtte hans Sag, for at han kan opnaa Underſtøttelſe af Invalideforſørgelſeanſtalten, men jeg kan naturligviſt heller Intet have imod, at hans Moder ſøger paany at reſe Sagen, og der vil viſt Intet være til Hinder for, at hun paa Krigsministeriets Anbefaling af Juſtitsministeren vil ſaae fri Proceſ i denne Sag. — Hvad dernæſt Udvalgets Indſtilling under Nr. 14 angaar, der figter til et Andragende fra 55 Beboere af Nyborg og